פרק

ולא אמרן אלא דלא אקרימו הגך ואומון עלייהו בדוכתייהו אבל אומין עלייהו

בדוכתייהו פרה זימון מינייהו אמר רבא מנא

אמינא לה *דתנן "ממה שנגנבה חציה או

שאבדה חציה או שחלקוה אחין או שותפין

מהורה החזירוה מקבלת מומאה מכאן ולהבא

מכאן ולהבא אין למפרע לא אלמא כיון

דפלגוה פרח לה מומאה מינה ה"ג כיון דאזמון

עלייהו פרח זימון מינייהו: ב' חבורות וכו'

תנא יאם יש שמש ביניהם שמש מצרפן:

אין מברכין על היין: ת״ר יין *עד שלא נתן

לתוכו מים אין מברכין עליו ב"פ הגפן אלא

בורא פרי העץ ונומלין ממנו לידים משנתו

כלים כלי יב

עה א מיי׳ פכ"ו מהלי עו ב מיי׳ פיה מהלכות ברכות הל' יב סמג כו טוש"ע או"ה

משין כז מוש"מ פי קנה סעיף ח: עו נד ה ומיי פיו שם כלכה ע סמג שם מוש"ע או"ה סי' קס

קעה סעיף ד: עם ח מיי׳ פיח שם הלי או"ח סי׳ קעב סעיף א: ם ממיי שם עושיע שם סעיף ל:

10

הגהות הביה

(ח) רש"י ד"ה חצל ממון וכו׳ חלח עד כדי: (כ) ד"ה מעה בו׳ תף לפני פרידתם: (ג) תום׳ ד׳ה כמחן וכו׳ יייל וכו׳ כ׳ חליעזר דסכר: (ד) בא"ד ודלח רבינו חננחל

בפסק דלה :

הנהות הגר׳א

(ה) גם' וטסלין ממנו כו' וחין טטלין. ג'יל לסיפך כליח שברש"י (וכירושלמי ריש פ"ו כזמן שכות כמות שכות תמר עליו כפס"ע וחין טעלין מתט לידים כזמן שכוח מזוג חומר עליו בפס"ג ומטלין ממט לידים דברי ר"א וחכ"א כין חי כין מזוג אומרים עליו כסה'ג ואין טעלין ממט לידים אמר ר' אכא משום איבוד אוכלין כים נירסת רבינו שם . ח"ש בגמ' כאן כמאן אולא כו'כר"ה דוקה דסעמייהו דרכם משום היכוד הוכלין כמיש כירושלמי הוכלין כמיש כירושלמי יעמיש בשט ת אליסו כאים מובחים כ"ב אבל : (ב"ם נחים מו וע"ם) ממט כו' עד אלא כמים) תח"ת: [ג] שם (וכדקםי בתוספתה ול"ג כה הכי אלא כמו שהוא בספרים) מא"מ (דגירסת רביט

בתוספתה ב"כ להיפך):

כדי וכעירוכין כט: ופסחים קח: ד'ם שתחן וכ'ב לו: ד'ם עד]

זלקוד אחין או שותפין מהוכה : תימה דאמר בסוכה ולם פמרן פנם דלם פקדימו פנדי חבורות שפרשו אלו מהן ואזמון (פ"ק דף פוז-) מטה מטמאה אברים כגון ארוכה ושתי

כרעים.ולי נראה דהתם מיירי שיכול להחזירה כאשר בתחלה ולתקנה

שהכרעים בעין והדיום יכול להחזירה . וא"ת אמאי לא פריך הכא מכל כלי שנשבר ומהור אלמא כיון דפלגוה פרח לה טומאה ול"כ דשאני מששע מותה סיי קם . שנגונים שנת ליו נו עותהה ונ"ל דשחני ספיף זו וסימן קמא החם שאינו ראוי עוד להלעורף הכלי עדו זמיי וסמע ש עדו זמיי וסמע ש מוש"ע איז סימן ולא הוי דומיא דשלשה בני אדם דהוו קעא ספיף ד: עש הפיי שיא שסה! ראוים עוד להלערף לזמון:

יב סמנ שם מושים שבוש מלרפן לומון וה"ה בשני בתים ובני אדם עומדים

ומשמשין מזו לזו מלטרפין וכן איתא בירושלמי ובלבד שישמעו ברכת המזון מפי המברך והאדנקט במחני' בית [חחד] משום חדוש דסיפח דאפילו בבית אחד אם לאו אין מזמנין וכן בבית חתנים כשאוכלים בחופה בב' בתים ובני אדם משמשין מזו לזו מלטרפין ובלבד שישמעו ברכת המזון מפי המברך: בורא פרי העץ
ונוטלין ממנו לידים - פירש"י כי לא נתן לתוכו מים לא הוי אלא כמי פירות ומכחן משמע דמי פירות כשרין לנטילת ידים ויש לחלק בין הני דאמרינן בפרק כל הבשר (דף קזי) דאחזותא קפדיתו ומיהו יש מפרשים לנסילת ידים בעינן מים דכתיב וידיו לא שטף במים:

במאן אולא הא דאמר שמואל וכו' כר' אליעזר . לכאורה משמע ממחי דחמר ר"ח נוטלין וכו' -ותימה דאמרינן בפרק במה טומנין (ד' כ:)אימר דאמר שמואל במידי דלא ממאים במידי דממאים מי אמר וא"כ היכי מוקים לה הא דשמואל כר"א דהא יין מידי דממאים בנטילת ידים ובמידי דממאים מודה שמואל ועוד קשה דהכא משמע דאין הלכה כשמואל מדמוקי לה כר"א ובפרק שני דבילה (ד' כא:) קאמר סתמא דגמ' דסופלי לחיותה בי"ט דמטלטליכן להו אגב רפתא כשמואל משמע דקי"ל כוותיה וי"ל דהכא לא קאמר אלא לדברי ר"א (ג) דסבר לה כשמואל ועדיפא מיניה קאמר שמתיר אפינו היכא דממאים ולא נחת כאן אלא לפרש טעמא דר"א כדפירשנו ובה"ג אמר דהלכה כרבנן דהכא והלכה נמי כשמואל דכי קאמר שמואל הני מילי מידי דלא ממאים אבל מידי דממאיסלא ודלא כפי' (ד)ר"ת שפסק דלא כשמואל מדמוקי ליה כר"א אלא ודחי קיימא לן כשמואל כדפירשנו וא"כ מותר לסמוך הקערה בפת

היכא דלא ממאים וי"א דלריך לאכלו אח"כ ויש נוהגים לאכול דייםא בפת הואיל ואוכלין הפת אח"כ אבל במס' סופרים אוסרו דאמרינן במס' סופרים (פ"ב) אין אוכלין אוכלין באוכלין אח"כ היה אוכלן בבת אחת ושמא ההיא דלא כשמואל : מודים חכמים לר"א בכום של ברכה שאין מברכין עליו עד שיתן לחוכו מים - חימה דאמרינן לקמן ד' דברים נאמרו

בכום של ברכה חי ומלא וי"ל דבעינן שיתנו חי לחוך הכום ואח"כ רוע"ע תוס׳ שנת עו:ד׳כ

הגשמים: א"ר

אידך מסלקן

זורקין אם האוכלים - בהני שלשה מודה שמואל אין מעבירין כום מלא על הפה וגם אין חוחכין עליו בשר חי ואין זורקין את הפת אפינו לא ממאים וכן שאר אוכלין אסור לזרוק במידי דממאים: ולא בימות הגשמים · אפ"פ שבאגוזים אין האוכל נמחם בחוכו מ"מ כשהן נופלים בטיט נמחסים ומיהו עכשיו שדרכן לזרוק חטים בבית חתנים לריך ליחהר שלא יזרקום אלא במקום נקי :

חובת זימון ותו לא הדר עלייהו: כלי׳פי׳ח מים

מסורת

השרם

שם שלשה לא הדרי לכלל זימון אבל [תוספתא פיד]

בכת כ: קמנ. בינה כא: יינם חזק מאד ואין ראוי לשתיה בלא שכת כ: מים הלכך אכתי לא אשתני למעליותא ולא זו מברכתו הראשונה והרי הוא ביב מ:

מים - שם יין עליו ואין נוטלין אלא [פ"ז ד: פ"ם] מס' דיה פים [ושם קחשינ חפשה דברים ואין יושבין על האוכליו]

[מס׳ סופרים

לתוכו מים מברכין עליו בורא פרי הגפן ואין נומלין [6] ממנו לידים דברי ר״א וחכ״א בין כך ובין כך מברכין עליו ב״פ הגפן 'ואין נומלין הימנו לידים כמאן אזלא הא *ראמר שמואל יעושה אדם כל צרכיו בפת כמאן כר' אליעזר א"ר יוםי ברבי חנינא *מודים חכמים לר"א בכום של ברכה שאין מברכין עליו עד שיתן לתוכו מים מ"ם אמר רב אושעיא בעינן מצוה מן המובחר ורבנן למאי חזי א"ר זירא *חזי לקורייםי ת"ר *הד' דברים נאמרו בפת אין מניחין בשר חי על הפת ואין מעבירין כום מלא על הפת ואין זורקין את הפתואין סומכין את הקערה כפת אמימר ומר זומרא ורב אשי כרכו ריפתא בהדי הדדי אייתי לקמייהו תמרי ורמוני שקל מר זומרא פתק לקמיה דרב אשי דסתנא א"ל לא סבר לה מר להא דתניא אין זורקין את האוכלין ההיא בפת תניא והתניא כשם שאין זורקין את הפתכך *אין זורקין את האוכליז א"ל והתניא אף על פי שאין זורקין את הפת אבל זורקין את האוכלין אלא לא קשיא הא במידי דממאים הא במידי דלא ממאים ת"ר *'ממשיכין יין בצנורות לפני חתן ולפני כלה וזורקין לפניהם קליות ואגוזים

בימות החמה אבל לא בימות הגשמים אבל

לא גלוסקאות לא בימות החמה ולא בימות

לתוך פיו בלא ברכה מסלקן לצד א' ומברך

תניא חדא בולען ותניא אידך פולמן ותניא

במשקין "והא" דתניא פולמן במידי דלא

ממאים והא דתניא מסלקן במידי דממאים

יהודה שכח והכנים אוכלין

ל"ק הא דתניא בולעז

בתוספתא ולא גרסינן בה הכי אלא כמו שהוא בספרים: כר"ם - דאמר נוטלין הימנו לידים ולא חייש להפסד לוכלין : (מחי מוי לשתיה דמברכין [תוספה פים אוכלין : למחי מוי לשתיה הוושו"ן דשנם] עליו ברכת היין: לקורייטי פיישו"ן בלעו ובלשון חכמים אנומלית ואלונתית: אין מעבירים כום מלא על הפת ישלח ישפך על הפת ותהא הפת בזויה: פתק - זרק: דמסנא .

אמינישטרישו"ן בלע"ז מנה של בשר מבושל : מידי דממפים · שמתמער בזריקתו כגון תאנים שבשלו כל לרכם ותותים:דלם ממפים. רמון וחגוז וכל דבר קשה : ממשיכין יין בלנורום . משום סימן מוב ואין כאן משום בזיון

במידי והפסד לפי שמקבלים אותו בראש פי הלנור בכלי: בימום הסמה - שחין טיט בדרכים: אבל לא גלוסקאום · שהרי אף בימות החמה הן נמאסין בזריקתן : בולטן · בלח ברכה: פולמן. ומברך וחוזר וחוכלן: משקין. בולען שחי

עלייהו דהני כגון אם היו ארבעה בכל חבורה ונשאר בכל אחת כדי

זימון והפורשים הללו היו לריכים ללאת לשוק קודם שגמרו החבורות

את סעודתם: מבל מומון עלייםו. דהני כגון שנלטרפו אלו עמהם לזימון

כדאמ' לעיל קורין לו ומזמנים עליו

וברכו החבורות ואלו לא היו שם אלא

(ה) כדי נברך וברוך הוא ועכשיו הם באים לברך לא מזמני דפרח מינייהו

מעד עמחד שנגנבד חלים חלמח כיון

דפלגום - פקע שם מעה מינה ושם

טומאה אע"ג דהדר הדרוה והרי היא

מטה לא הדרה טומאתה הכי נתי

כיון דפקע שם שלשה מינייהו

בהפרדם ושם זימון ע"י שזימנו

הראשונים עליהם אע"ג דהדרי לכלל

כי לא אומון לא פקע חובת זימון

מהן אף(ב) לפי פרידתם: אם יששמש

ביניסם : שמשתם לשתיהם : שמש

מלרפן · אע"פ שאין אלו רואין את

אלו כגון יריעה פרוסה ביניהם : פין

מברכין שליו ב"פ הנפן - לפי שהיה

כענבים וברכתו ב"פ העץ : ונועלין

ממנו לידים - דשם מים עליו דמי

פירות בעלמא מקרי : משנתן לתוכו

במים[ב] לשון אחר הכי גרסי' יין עד

שלא נתן לתוכו מים מברכין עליו

ב"פ הען ואין נוטלין הימנו לידים

משנתן לתוכו מים מברכין עליו בורא

פרי הגפן ונוטלין הימנו לידים דברי

ר' אליעזר וחכ"א בין כך ובין כך

מברכין עליו ב"פ הגפן וחין נוטלין

ממנו לידים ומעמייהו דרבנן משום

הפסד אוכלין כך מלאתי בהלכות

גדולות אלל קידוש והבדלה [ג]ובדקתי

אפשר לסלקן לאחד מלוגמיו ולברך ולא לפולטם שמפסידן: פולטן במידי דלה ממחים · במה שנחנו בפיו ויכול לחזור ולחוכלו :

ימזגנו אי נמי בעינן חי מן החבית אי נמי קאי אכום עלמו ומאי חי שלם כדאיתא במכות (ד' פו:) ריסק ע' נמלים ואחד חי וכו' אלמא דאותו חי היינו שלם ה"ל בעינן שיהא הכום שלם בלא "שבירה : המול חזי - פי' ולמאי אשתני לעילויא ומשני לקורייטי וכן הלכה כרבנן דיין חי מברכין עליו בורא פרי הגפן דאמרינן (פסחים קח:) שחאן חי ילא:

מעיקרא